

Nok en dag - heldigvis

av Esben B-J Jaer

Skulle man la klokken tale 07.30, så formelig sang den, og da våknet jeg som et lite lys, men midt i en avgrunn. Ekkoet av tankene mine forplantet seg i sinnets grotte. Og det var trangt om plassen her, skulle man vite.

Tre minutter i dusjen, 25 minutter i alt, litt svimmel med tunge øyelokk, retter opp hodet. Ikke bare greit. En kaffekopp som deler nabo med en sigarett. Et tre som vinker i skjønnhet.

28, 29 og 30 minutter og smilet blir tydeligere. Sitter bedre i stolen. Norge har vandret til høst. En trofast syklus. En verden som er så vakker, syk, trist og dramatisk på en gang. Jeg sanser forandringer. Menneskeøyne som blir utydelige. Smilene som blir mer forsiktige. Kanskje et hjerte som fryser.

Høst i Slepndveien, der jeg bor. Og klokken nærmet seg 9.

- Kommer du til å øke Sobril, nå som andre smittebølge kanskje kommer?

- Nei, det trodde jeg ikke. Spørsmålet ble hengende i luften. Legen var nysgjerrig. Men jeg var blitt et Zoloftmenneske. Zoloft som bedøver hjernen uten abstinenser og

bivirkninger, for min del i hvert fall. Og mindre Sobril er det blitt. Og tankekraft hører også med. Solen skinner alltid i kosmos, selv om det er skyer.

Jeg teller medisinene mine, fem i alt, fordelt på 4 ganger om dagen.

- Merkelig, tenker jeg. Alle disse medisinene til bare et lite hode. Et hjem der sjelen bor. (Jeg tror at vi har sjel). Hva tenker nevronene mine på, når blodbanene frakter syntetisk stoff rundt i kroppens hjul. I kroppens mekanikk. Men jeg holder en knapp på Zoloft. 200 mg hver morgen.

Min vei dukker opp. Sitter på buss- holdeplassen, syv minutter til bussen kommer. En enslig kråke erter meg. (Og hvis den kunne, hele verden). Spøkelsesbilene med stress kjører forbi.

Yes! Bussen er i rute. Det er bare å finne seg en smittefri plass, lene hodet tilbake som i et fly som skal ta av. Og nøkler, mobil og bankkort er i lomma.

- Vakker dag, ikke sant? Jeg hilser med min hatt og fortsetter:

- Denne koronafilmen som går og går.
Kan vi ikke bare skru den av?

Får meg en kaffekopp og lander på en
benk ute med en ny sigarett. Ny dag
på jobb. Menneskeheten er på jobb.
De jobber heltid med korona. Et virus
stikker kjeppene i hjulet for oss.

- Gi oss oksygen og lys!

På mediamøte poster vi et dikt og et
bilde på Instagram. Vi kommer med
innspill til vårt magasin, Fontena. I
et lite gisp tenker jeg på hallusina-
sjonene mine, mine vepser, men nå er
det lunsj, kanskje et dikt og så hjem.
En høstblomst på veien forteller meg
at den også er sliten. Mennesket, him-
melen og jorden, sammen, i en stor og
vakker bukett. Heldigvis.

Esben B-J Jaer
2/10 2020
ebech@online.no

